

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **Société des Produits Nestlé S. A.**, se sídlem Entre Deux Ville, Vevey 1800, Švýcarská konfederace, zast. JUDr. Richardem Wagnerem, advokátem, se sídlem Karolíny Světlé 301/8, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Lidl Stiftung & Co. KG, se sídlem Stiftsbergstrasse 1, Neckarsulm, Německo, zast. JUDr. Jarmilou Traplovou, advokátkou, se sídlem Přístavní 24, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2007, č. j. 11 Ca 39/2007 – 105,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků, ani osoba zúčastněná na řízení, **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 12. 12. 2006, č. j. O-358741, kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 21. 10. 2005, č. j. 25840/2005, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Naposledy uvedeným rozhodnutím bylo vyhověno námitkám proti zápisu slovního označení „YOGO“ do rejstříku ochranných známek a byla zamítnuta přihláška ochranné známky zn. sp. O-358741 pro seznam výrobků a služeb zařazených do třídy 29 a 30 podle mezinárodního třídění výrobků a služeb.

V žalobě po rozsáhlé rekapitulaci předcházejícího správního řízení žalobce uvedl, že namítá porušení čl. 2 odst. 2 a čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 2 odst. 3 Ústavy. Vytyká správním orgánům, že rozhodly v rozporu s § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách. Žalobce vyslovil nesouhlas s názorem žalovaného, že napadené označení „YOGO“ s namítanou ochrannou známkou „YOGOSAN“ je nutno považovat za zaměnitelné a podobné jak z vizuálního, tak i z fonetického hlediska. Podle žalobce označení napadeného označení v namítané ochranné známce nemůže samo o sobě automaticky způsobit nedistinktivitu tohoto označení a to zejména s ohledem na ustálenou rozhodovací praxi Úřadu průmyslového vlastnictví, která stanoví, že jak napadené označení, tak i namítaná ochranná známka musí být posuzovány jako celek, s tím, že nelze vytrhovat jejich jednotlivé části a ty odděleně porovnávat (viz. např. rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 29. 10. 2007, sp. zn.: 0-95783-94). Napadené označení a namítaná ochranná známka se sice shodují ve 4 po sobě jdoucích písmenech, ale je třeba zohlednit skutečnost, že namítaná ochranná známka obsahuje zároveň 3 další písmena. K otázce vizuální a fonetické zaměnitelnosti tak žalobce konstatoval, že zaměnitelnost napadeného označení s namítanou ochrannou známkou není v daném případě možná, a to nejen s ohledem na délku napadeného označení a namítané ochranné známky - 4 znaky oproti 7, či 2 slabiky oproti 3, ale především z toho důvodu, že při vyslovení slova „YOGOSAN“ je kladen důraz na poslední slabiku, tedy na distinktivní prvek „SAN“, přičemž tato koncovka je tvořena písmenem „s“, tedy znělou sykavkou. Odlišnou část porovnávaných označení tvořenou slabikou „SAN“, tak lze nepochybně považovat za dostatečně distinktivní, aby odlišila porovnávaná označení. Žalobce zpochybnil rovněž závěr žalovaného, že druhá část namítané ochranné známky tvořená slabikou „SAN“ je spotřebitelům známa a není distinktivní, neboť je v souvislosti s potravinami hojně užívána mnoha subjekty s úmyslem navodit spotřebiteli dojem, že výrobek neškodí zdraví nebo je určen pro zdravou výživu (zkratka slova „sanitace“). Podle žalobce je však pojem sanitace používán téměř výhradně mezi odborníky v potravinářském průmyslu a proto není možné dovozovat, že běžný spotřebitel tento pojem zná a tím spíše pak není možné, aby si běžný spotřebitel asocioval označení „SAN“ se slovem sanitace; běžný spotřebitel bude označení „YOGOSAN“ vnímat především jako celek, a to jako fantazijní označení ve vztahu k potravinářským výrobkům. Správní orgány obou stupňů nevzaly v úvahu existenci dalších ochranných známek obsahujících označení „YOGO“, zapsaných pro výrobky ve třídách 29 a 30. Žalobce považuje za nesprávný závěr správních orgánů obou stupňů, že existence jiných zapsaných ochranných známek obsahujících výraz „YOGO“ není rozhodná. Zatímco předmětné známky ve znění „YOGONAISE“ „YOGORIN“ „YGOBRIOS“ „YOGORELLO“ „YOGOWAFEL“ a „Yogohit“ jsou namítané ochranné známce velice podobné („YOGO“ plus koncovka), je označení „YOGO“ odlišné. Za situace, kdy vedle sebe v rejstříku ochranných známek mohou existovat výše uvedené ochranné známky a namítaná ochranná známka, všechny se stejným prvkem „YOGO“ a nedistinktivní koncovkou, může být v rejstříku ochranných známek i samotný výraz „YOGO“, neboť právě to, že žádnou koncovku neobsahuje, jej činí distinktivním oproti výše uvedeným již registrovaným ochranným známkám. Úřad průmyslového vlastnictví se v daném případě při svém rozhodování nedržel své ustálené praxe, čímž porušil zásady právní jistoty a předvídatelnosti rozhodování. S ohledem na uvedené žalobce navrhoval, aby krajský soud zrušil rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náklady soudního řízení a právního zastoupení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě neshledal žalobní námitky žalobce důvodnými a navrhl proto, aby městský soud žalobu zamítl. Konstatoval, že postupoval v souladu se zásadou, že je nutno přihlašovanou ochrannou známkou a namítanou ochrannou známkou zásadně pojímat vcelku a současně také z hlediska jednotlivých prvků, aniž by některý z prvků byl zdůrazněn, potlačen nebo posuzován odděleně od ostatních, bez ohledu na to, jak ochranná známka, respektive označení, působí jako celek. Podle názoru žalovaného

nemůže žalobce pro sebe z existence jím uvedených ochranných známek, obsahujících prvek „YOGO“ v rejstříku vyvozovat žádné důsledky. Žalobce nemůže legitimně očekávat, že pokud vedle sebe existují v rejstříku ochranných známek (zaměnitelně) podobná označení, pak Úřad průmyslového vlastnictví zapíše i jeho podobné označení. Dvě nebo i více ochranných známek, které jsou si navzájem zaměnitelně podobné, vedle sebe mohou legitimně existovat, tj. být zapsány v rejstříku ochranných známek a také být užívány. Vyplývá to z pravidla, že zaměnitelnost zapisovaného označení a starší ochranné známky je zkoumána pouze na základě námitek vlastníka starší ochranné známky a ten se rozhoduje, zda námitky podat či nikoli. Při zápisu žalobcem uvedených ochranných známek obsahujících prvek „YOGO“ do rejstříku nebyly podány námitky a námitkové řízení nebylo vedeno. Proto jejich zaměnitelnost s žádnou starší ochrannou známkou podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) nebyla předmětem posuzování a rozhodování.

Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření k žalobě označuje za mylnou argumentaci žalobce dovozující, že existence jiných ochranných známek s prvkem „YOGO“, zapsaných v rejstříku, je automaticky předpokladem, že bude zapsána i jeho známka. Při zápisném řízení žalovaný bere v úvahu námitky, které, pokud jsou podány, jsou prostředkem, kterým vlastník starší ochranné známky může bránit svá práva. Pokud námitky podány nebyly, jako je tomu u ochranných známek, na které žalobce poukazuje, pak je naprosto legitimní, že tyto podobné ochranné známky jsou zapsány do rejstříku, mohou vedle sebe legálně existovat a být používány jejich vlastníky. Žalobu proto považuje za nedůvodnou.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného i osoby zúčastněné vyjádřil nesouhlas s jejich argumentací a setrval na žalobním návrhu.

Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) rozsudkem ze dne 4. 12. 2007, č. j. 11 Ca 39/2007 – 105, žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Dospěl k závěru, že žalovaný řádně zhodnotil zaměnitelnost přihlašovaného označení se starší ochrannou známkou již zapsanou, dostal tak požadavkům na řádné a důkladné zhodnocení věci a svoji úvahu o zaměnitelnosti a o existenci pravděpodobnosti záměny samotných označení i konkrétních výrobků a to zvlášť i v souhrnu, provedl zákonu odpovídajícím a logickým způsobem. Konstatoval, že nebyly překročeny meze správního uvážení při hodnocení jednotlivých prvků označení přihlašovaného ve srovnání s označením již zapsaným jako ochranná známka, když byla obě označení porovnávána ze všech hledisek (vizuálního, fonetického i významového) a byl učiněn závěr, že známkový motiv užitý v obou označeních jako dominantní, tj. slovní základ „YOGO“, je motivem natolik výrazným, že i přes odlišnost dodatku „SAN“ je schopen vyvolat u běžného spotřebitele pravděpodobnost záměny či asociaci se známkou již zapsanou, tedy uvést jej v omyl stran původce těchto výrobků. Městský soud neshledal rozporný s požadavkem řádné a logické správní úvahy závěr žalovaného, že dominantní známkový motiv a slovo „YOGO“, ať jako součást slova či samostatné slovo, je v daném případě takovou shodou, respektive podobností, která vede k závěru o existenci pravděpodobnosti záměny označení přihlašovaného s označením, jemuž již byla ochrana přiznána dříve. Ani žalobní námitka, že výrazným rozdílem je v namítaném označení slovní dodatek „SAN“ a že rozhodnutí žalovaného hodnocení tohoto prvku pominulo, nevede soud k závěru o vybočení z řádné úvahy žalovaného. U slovních označení pro vyhodnocení zaměnitelnosti postačí shoda či podobnost v jednom prvku, který je dominantní. Otázka, který z prvků je dominantní, či které prvky tvoří základní známkový motiv při hodnocení pravděpodobnosti záměny, byla v daném případě vážena jak s ohledem na jednotlivé prvky ze všech hledisek, tak vzhledem k celkovému dojmu, kterým označení působí na spotřebitele. Městský soud se ztotožnil se závěrem žalovaného o tom, že soudu nepřísluší přehodnocovat a vyvozovat ze stejných premis jiný závěr a postavit vedle hodnocení správního orgánu hodnocení vlastní, nýbrž přezkoumává pouze to, zda

správní uvážení nevybočilo z mezí a vychází z podkladů zjištěných zákonným způsobem. Podle městského soudu je zcela nerozhodný poukaz žaloby na zápisy jiných označení užívajících slovo „YOGO“, když v daném případě je současně nutno mít právě na zřeteli i spojení s výrobky a službami, pro něž je zápis označení nárokován, a tedy posouzení podobnosti současně i ve vztahu k nárokovanému seznamu v daném případě služeb. Obdobně nemůže obstát tvrzení, že provedenou úvahou je ze zápisu vyloučen slovní základ „YOGO“ a že jde o distinktivní prvky. Skutečnost, že žalobce sám vizuálně vnímá své přihlašované označení jako odlišné od označení osoby zúčastněné na řízení, protože v něm vidí dostatek odlišných prvků, vychází z jeho subjektivního postavení a jistě i z toho, že má možnost se soustředit na detaily. Přiznání ochrany určitému označení registrací přihlášky však musí vycházet, jak shora popsáno, z celkového vjemu běžného spotřebitele, který zpravidla možnost bezprostředního srovnání nemá a ani se nezabývá detailním rozbořem označení, ale soustředí se při výběru na výrobek či službu. Žalovaný dostatečně vyjádřil, proč shledal u přihlašovaného slovního označení existenci pravděpodobnosti záměny s namítanou ochrannou známkou a postihl správně, že odlišnosti nejsou natolik patrné, aby je spotřebitel při běžném setkání postihl. Městský soud neshledal, že by žalobou napadeným rozhodnutím došlo k porušení ustanovení Listiny, jak žalobce namítal.

Tento rozsudek žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl kasační stížností, ve které (resp. v jejím doplnění) se dovolává kasačních důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel má za to, že městský soud chybně posoudil otázku zaměnitelnosti napadeného označení a namítané ochranné známky. Podle stěžovatele městský soud nesprávně aplikoval § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, když stejně jako žalovaný dospěl k závěru, že existuje pravděpodobnost záměny napadeného označení a namítané ochranné známky. Podle stěžovatele je napadené označení ze všech tří hledisek rozhodných pro posuzování zaměnitelnosti (tj. fonetického, vizuálního i sémantického) zjevně odlišitelné od namítané ochranné známky. Vizuální a fonetická podobnost napadeného označení s namítanou ochrannou známkou není v daném případě možná, a to jak s ohledem na rozdílnou délku porovnávaných označení (namítaná ochranná známka má téměř dvojnásobný počet znaků, tak zejména vzhledem k druhé části namítané ochranné známky tvořené distinktivním prvkem, tj. slabikou „SAN“, na kterou bude při výslovnosti namítané ochranné známky kladen (vzhledem k tomu, že obsahuje znělou sykavku „s“) hlavní důraz, a která je tak s to porovnávaná označení dostatečně odlišit. V úvahu nepřichází ani sémantická zaměnitelnost porovnávaných označení, když odlišnost bude zajištěna právě fantazijským prvkem „SAN“. Stejně jako již v žalobě stěžovatel namítá, že slabice „SAN“, jakožto zcela fantazijskému označení, nemůže být přikládán určitý význam (sanitace), jak uváděl žalovaný, který zároveň v dané souvislosti nesprávně dovozoval, že toto slovo je, s ohledem na jeho obecnou známost spotřebitelům, nedistinktivním výrazem. Svůj argument o tom, že v běžné české mluvě je označení „SAN“ ve významu sanitace známé, nikterak nedokládá a ponechává tak svoji argumentaci v rovině nepodloženého tvrzení. Takovýmto nepodloženým tvrzením nelze přisuzovat váhu a soud by je neměl při rozhodování zohledňovat. V této souvislosti stěžovatel poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2006, č. j. 5 As 59/2006 - 85, publikovaný pod č. 1097 Sb. NSS. Stěžovatel poukázal také na rozhodnutí ze dne 12. 3. 1999, č. 92/1999, v němž Úřad pro harmonizaci vnitřního trhu (dále jen „Úřad“) posuzoval pravděpodobnost záměny namítané ochranné známky ve znění „TAI“ a přihlášky ochranné známky společnosti ve znění „TAISHO“ a mimo jiné vyslovil, že *skutečnost, že obě označení vycházejí ze stejného konceptu a jedno z označení je zahrnuto ve druhém není dostatečná pro stanovení závěru o pravděpodobnosti záměny mezi těmito označeními.* V rozhodnutí ze dne 10. 12. 1999, č. 1425/1999, v němž byla posuzována pravděpodobnost záměny namítané ochranné známky ve znění „SIMPLE“ a přihlášky ochranné známky společnosti ve znění „SIMPLE LIFE“ Úřad mimo jiné vyslovil, že *společný shodný prvek SIMPLE nepostačuje k rozhodnutí o*

zaměnitelnosti porovnávaných označení. a že shodnost výrobků dřívější ochranné známky s částí výrobků nárokováných pro přihlášku ochranné známky na výše uvedeném nic nemění. Při hodnocení, zda se v případě porovnávaných označení jedná o shodné či podobné výrobky je nutno vzít v úvahu řadu různých aspektů jako např. jejich povahu, druh, základní vlastnosti, charakteristiku, složení, vzhled, fyzické vlastnosti atd., přičemž význam má rovněž obvyklý způsob jejich prodeje, jakož i technologie jejich výroby. V souladu s výše uvedeným tak podle stěžovatele minimálně některé z výrobků, pro které byla správním orgány přihláška napadeného označení zamítnuta nejsou shodné ani podobné s výrobky namítané ochranné známky. Ve třídě 29 se jedná např. o sójové mléko, nemléčné smetany, arašidové máslo a ve třídě 30 např. o sušenky, keksy, karamely, zmrzlinu. Stěžovatel brojí také proti závěru městského soudu, ve kterém se se žalovaným ztotožnil v tom, že soudu nepřísluší přehodnocovat a vyvozovat ze stejných premis jiný závěr a postavit vedle sebe hodnocení správního orgánu a hodnocení vlastní, nýbrž přezkoumává pouze, zda správní uvážení vychází z podkladů zjištěných zákonným způsobem a nevybočilo z mezí zákona. Poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2006, č. j. 1 As 28/2006 – 97, a na rozsudek téhož soudu ze dne 6. 10. 2005, č. j. 7 A 151/2000 – 127, a uvádí, že soud si vždy musí učinit závěr o tom, zda porovnávaná označení jsou zaměnitelná či nikoliv, provést potřebné důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu včetně důkazů provedených v řízení před žalovaným a ve svém rozhodnutí vyjít ze skutkového a právního stavu takto zjištěného. Podle stěžovatele žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, když z důkazů a tvrzení stěžovatele dovodil nesprávné skutkové závěry. Žalovaný rovněž nedostatečně zohlednil svou předchozí rozhodovací praxi, podle které musí být porovnávaná označení posuzována jako celek s tím, že nelze vytrhovat jejich jednotlivé části a ty pak porovnávat odděleně (např. rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 1997, sp. zn.: O-95783-94). Stěžovatel znovu upozorňuje na skutečnost, že obsažení napadeného označení v namítané ochranné známce není s to automaticky způsobit nedistinktivitu tohoto označení. Je nutné, aby žalovaný při uplatňování svých pravomocí dodržoval základní principy právní jistoty a předvídatelnosti. Stěžovatel odkazuje na rozhodnutí Evropského soudního dvora ve věci předběžné otázky C-120/04 LIFE vs. THOMSON LIFE, ve kterém tento soud vyslovil, že existence nebezpečí záměny u veřejnosti musí být posuzována celkově, tj. pro posouzení podobnosti sporného označení je třeba se opírat o celkový dojem vyvolaný každým z obou porovnávaných označení. Žalovaný podle názoru stěžovatele nezohlednil svou rozhodovací praxi při registraci dalších ochranných známek obsahujících označení „YOGO“. Pokud by koncovka „SAN“ namítané ochranné známky byla opravdu nedistinktivní, jak konstatovaly správní orgány, nemohla by být namítaná ochranná známka vzhledem k existenci ostatních ochranných známek obsahujících výraz „YOGO“ vůbec zapsána. Právě skutečnost, že napadené označení žádnou koncovku neobsahuje jej činí distinktivním oproti výše zmíněným, již registrovaným ochranným známkám. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2007, č. j. 11 Ca 39/2007 – 105, zrušil v celém rozsahu a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti trvá na tom, že posouzení podobnosti kolizních označení, jakož i porovnání jimi nárokováných výrobků bylo provedeno podle standardně užívaných kritérií, v intencích stávající rozhodovací praxe a při respektování platné právní úpravy. Žalovaný upozorňuje na skutečnost, že stěžovatel se soustředil na akcentování sémantického významu a fantazijnosti závěru namítané ochranné známky ve znění „SAN“, avšak zcela pominul skutečnost, že v daném případě bylo předmětem správního řízení posouzení zápisuschopnosti jím přihlašovaného označení „YOGO“. Z tohoto důvodu není prioritní posuzování originality či fantazijnosti namítané ochranné známky či jejich součástí. V daném případě však stěžovatel pro označení svých výrobků zvolil pouhý slovní základ již dříve zapsaných ochranných známek, aniž by se sám pokusil vůči nim aktivně vymezit. Žalovaný proto odmítá i poukaz stěžovatele na rozhodovací

praxi Úřadu pro harmonizace vnitřního trhu, neboť v případech na něž poukázal stěžovatel se jednalo o situace opačnou, kdy přihlašovaná označení v sobě obsahovala krom jiného též slovní prvky tvořící starší namítané ochranné známky. Žalovaný neshledává důvodnými ani další námitky stěžovatele a proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti odmítá tvrzení stěžovatele o nesprávné aplikaci § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách ze strany žalovaného, nesprávném hodnocení sémantické zaměnitelnosti označení „YOGO“ a „YOGOSAN“ a nezohlednění praxe žalovaného při registraci dalších ochranných známek obsahujících výraz „YOGO“. Vytýká-li stěžovatel žalovanému, že nedostatečně zjistil skutkový stav, což spatřuje mimo jiné v tom, že žalovaný nezohlednil předchozí rozhodovací praxi a neposuzoval ochranné známky jako celek, mýlí se, neboť žalovaný posoudil ochranné známky jako celek, přičemž vzal v úvahu jednotlivé složky označení a předchozí rozhodovací praxi tak neporušil. Naopak žalobce při porovnání dělí ochranné známky, když vyzdvihuje koncovku „SAN“, která dle jeho názoru přispívá k dostatečné odlišnosti. Rozhodnutí Evropského soudního dvora C-120-04 LIFE vs. THOMSON LIFE, podle osoby zúčastněné na řízení tvrzení stěžovatele nepodporuje, ale naopak, podporuje napadené rozhodnutí žalovaného, neboť je v něm stanoveno, že přidání distinktivního prvku (v tomto případě THOMSON) k jinak shodné známce, nezaručí, že označení budou od sebe dostatečně rozlišena, protože známky i přes tento odlišný prvek mohou jako celek působit zaměnitelně. Fakt, že ochranná známka neobsahuje ještě další prvky navíc, neznamená, že jako celek nemůže působit zaměnitelně. Toto platí i v případě „YOGO“ a „YOGOSAN“ - i přes koncovku SAN u namítané známky působí obě označení jako celek zaměnitelně. S ohledem na shora uvedené osoba zúčastněná na řízení nepovažuje napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze za nezákonné a navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel výslovně uplatnil kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikováno nesprávné právní pravidlo, popř. je sice aplikováno správné právní pravidlo, ale je nesprávně interpretováno. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soudu zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení věci:

Dne 25. 8. 2004 stěžovatel podal přihlášku č. 358741 slovní ochranné známky „YOGO” se žádostí o zápis do rejstříku pro třídy výrobků 5, 29 a 30. Proti přihlášce této ochranné známky podala osoba zúčastněná na řízení dne 12. 4. 2005 námitky podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, a to z důvodu fonetické a vizuální zaměnitelnosti s mezinárodní slovní ochrannou známkou č. 789312 ve znění „YOGOSAN” s dřívějším právem přednosti pro ČR, zapsanou pro třídy výrobků 29 a 30. Poukázala na skutečnost, že první čtyři písmena (YOGO) u namítané ochranné známky jsou naprosto stejná a seřazená ve stejném pořadí jako u přihlašované ochranné známky. Přihlašovaná ochranná známka je tak v namítané ochranné známce zcela obsažena a tvoří její podstatnou část. Koncovka „SAN” u namítané ochranné známky, která následuje za zcela identickou počáteční částí „YOGO” není natolik výrazná, aby mohla od sebe odlišit namítanou ochrannou známku od přihlašovaného označení. Podle názoru osoby zúčastněné na řízení je možné, že by se průměrný spotřebitel mohl domnívat, že se u těchto dvou ochranných známek jedná o známkovou dvojici osoby zúčastněné. Osoba zúčastněná na řízení dospěla k závěru, že na základě shody nebo podobnosti výrobků a vizuální a fonetické zaměnitelnosti slovních prvků „YOGO” a „YOGOSAN” existuje značné riziko, že by ochranné známky mohl spotřebitel v praxi zaměnit. Navrhla proto, aby žalovaný přihlášku uvedené ochranné známky částečně zamítl a to pro všechny výrobky ve třídě 29 a 30.

Stěžovatel ve vyjádření k námitkám osoby zúčastněné na řízení ze dne 20. 5. 2005 vyslovil přesvědčení, že napadené označení je způsobilé k zápisu do rejstříku ochranných známek vedeného žalovaným, protože nezasahuje do zákonem chráněných starších práv osoby zúčastněné na řízení. Tento závěr stěžovatel odůvodnil shodně jako později v jím podané žalobě i kasační stížnosti.

Namítaná mezinárodní slovní ochranná známka má podobu nápisu „YOGOSAN” v obecném provedení písma velké abecedy.

Přihlašovanou slovní ochrannou známku tvoří slovo „YOGO” v obecném provedení písma velké abecedy.

Úřad průmyslového vlastnictví svým rozhodnutím ze dne 21. 10. 2005, č. j. 25840/2005, námitkám osoby zúčastněné na řízení vyhověl a zamítl přihlášku ochranné známky sp. zn. O-358741 („YOGO”) pro seznam výrobků a služeb zařazených do tříd 29 a 30 podle mezinárodního třídění výrobků a služeb. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že ze srovnání napadeného slovního označení „YOGO” s namítanou slovní ochrannou známkou ve znění „YOGOSAN” je zřejmé, že napadené označení je zcela obsaženo v namítané ochranné známce, resp. tvoří její první dvě slabiky z celkových tří. Poslední slabiku namítané ochranné známky „SAN” je však nutno ve vztahu k předmětným porovnávaným výrobkům, kterými jsou potraviny, považovat za ne příliš distinktivní, neboť tato spotřebitelům velice známá koncovka je v označeních v souvislosti s potravinami hojně užívána mnoha subjekty s úmyslem navodit spotřebiteli dojem, že výrobek neškodí zdraví nebo je určen pro zdravou výživu (zkratka cizojazyčného slova „sanitace”). Z tohoto pohledu je dominantní částí namítané mezinárodní ochranné známky „YOGOSAN” fantazijní výraz „YOGO”, který současně tvoří celé napadené označení. Argument stěžovatele, že v rejstříku ochranných známek existuje několik ochranných

známek zapsaných pro shodné či podobné výrobky se slovním výrazem „YOGO“, není pro posouzení věci rozhodný, neboť v tomto řízení o námitkách podaných podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách je možné porovnávat pouze napadené označení s namítanou ochranou známkou. Vztah namítané ochranné známky a jiných označení či ochranných známek nemůže být předmětem tohoto řízení, přičemž je vždy pouze na jednotlivých vlastnících ochranných známek či označení, zda budou hájit svá zákonem chráněná práva či nikoliv. V tomto případě navíc na rozdíl od ochranných známek „YOGONAISE“ „YOGORINE“ „YOGO BRIOS“ „YOGORELLO“ „YOGOWAFEL“ „Yogohit“ neobsahuje napadené označení žádnou rozlišující koncovku či další slovní prvek, jako uvedené ochranné známky, což v posuzovaném případě hraje rozhodující roli. Běžný spotřebitel by se tak v případě napadeného označení, tvořeného pouze slovním výrazem „YOGO“, mohl u stejných či podobných výrobků domnívat, že osoba zúčastněná na řízení pouze koncovou část „SAN“ vypustila. Nepodobnost srovnávaných označení nelze zakládat na tom, že vizuálně i foneticky obsahuje namítaná ochranná známka o slabiku navíc, ale na tom, jak obě srovnávaná označení bude u stejných či podobných výrobků vnímat běžně informovaná veřejnost, která by se v případě napadeného označení mohla právem domnívat, že nějakým způsobem souvisí s ochranou známkou namítanou v tomto řízení, neboť tvoří její první a současně dominantní část, tvořící téměř dvě třetiny této známky. Spotřebitele vždy upoutá první část označení více, zvláště, je-li koncová část obecného charakteru, jako je tomu v tomto posuzovaném případě. Správní orgán s ohledem na výše uvedené uzavřel, že srovnávaná označení je nutno považovat za zaměnitelně podobná jak z vizuálního, tak i z fonetického hlediska.

Toto rozhodnutí stěžovatel napadl rozkladem. V něm odkázal na své vyjádření k námitkám osoby zúčastněné na řízení ze dne 20. 5. 2005 a konstatoval, že je i nadále přesvědčen o tom, že jeho napadené označení není shodné ani zaměnitelně podobné s namítanou ochrannou známkou osoby zúčastněné na řízení. Znovu poukázal na skutečnost, že v daném případě není možná zaměnitelnost napadeného označení s namítanou ochrannou známkou nejen s ohledem na délku napadeného označení a namítané ochranné známky, ale především z toho důvodu, že při vyslovení slova „YOGOSAN“ je kladen důraz na poslední slabiku, tedy na distinktivní prvek „SAN“ a dále, že tato koncovka je tvořena písmenem s, tedy znělou sykavkou, jež tak dále zvyšuje odlišnost namítané ochranné známky od napadeného označení. Podle stěžovatele nelze s ohledem na skutečnost, že pojem sanitace není všeobecně známý dovozovat, že běžný spotřebitel zná tento pojem a tím spíše pak není možné, aby si takovýto běžný spotřebitel asocioval označení „SAN“ se slovem sanitace. Podle stěžovatele je zcela jasné, že běžný spotřebitel bude celé označení „YOGOSAN“ vnímat především jako celek, a to jako fantazijní označení ve vztahu k potravinářským výrobkům.

Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření k rozkladu uvedla, že komentář stěžovatele týkající se fonetického srovnání je nesprávný, neboť porovnání počtu písmen či slabik v jednotlivých ochranných známkách v daném případě naprosto nepostačuje k vyvrácení zaměnitelnosti obou označení. Rozhodující je pořadí a dominantnost příslušných písmen, které jednoznačně svědčí pro zaměnitelnost předmětných známek. Za nepravdivý pak osoba zúčastněná na řízení považuje argument stěžovatele, že u namítané známky je kladen důraz na poslední slabiku „SAN“, neboť je nesporné, že důraz bude na první slabice, stejně

jako je tomu u naprosté většiny českých slov. Běžný spotřebitel ví, že koncovka „SAN“ je označením pro potravinu či jiný výrobek, který je zdravý, zdraví podporující apod. Tato koncovka tudíž nemůže být považována za podstatný rozlišující prvek. Podle osoby zúčastněné na řízení není podaný rozklad ani v jednom bodě důvodný, argumentace v něm je pouze účelová a nijak nevystihuje skutečný stav věci a především naprosto nevyvrací skutečnost, že porovnávaná označení jsou zaměnitelně podobná.

O podaném rozkladu rozhodl předseda Úřadu průmyslového vlastnictví dne 12. 12. 2006 tak, že se rozklad zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje. Rozkladový orgán konstatoval, že namítaná mezinárodní ochranná známka obsahuje na svém začátku celý slovní prvek „YOGO“ přihlašovaného označení, ke kterému je v namítané mezinárodní ochranné známce připojena krátká nepřízvučná koncovka „SAN“ s nízkou distinktivitou, což způsobuje vizuální a fonetickou podobnost porovnávaných slovních prvků, neboť rozdíl pouze v uvedené koncovce není s to při vizuálním a zejména pak při sluchovém vjemu, kdy je důraz v obou případech kladen na shodnou první slabiku, vyloučit nebezpečí jejich záměny. Skutečnost, že přihlašované označení tvoří podstatnou (počáteční) část namítané mezinárodní ochranné známky může spotřebitele vést k oprávněné domněnce, že přihlašované označení je zkrácenou variantou namítané ochranné známky, respektive, že zde osoba zúčastněná na řízení vypustila koncovou část namítané mezinárodní ochranné známky. Přihlašované označení je tudíž nutno považovat za podobné namítané mezinárodní ochranné známce jak z vizuálního, tak zejména z fonetického hlediska. Žalovaný dále posuzoval, zda se v případě přihlášených výrobků zařazených ve třídách 29 a 30 mezinárodního třídění výrobků a služeb, které osoba zúčastněná na řízení označila za kolizní, jedná o výrobky shodné nebo podobné s výrobky, pro něž je zapsána namítaná mezinárodní ochranná známka a ztotožnil se se závěrem správního orgánu prvního stupně, že přihlášené výrobky jsou shodné nebo podobné s výrobky pro něž je ve třídách 29 a 30 mezinárodního třídění výrobků a služeb zapsána namítaná mezinárodní ochranná známka, neboť se jedná o výrobky stejného či podobného druhu a s podobnými vlastnostmi.

Podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb. *přihlašované označení se nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky podaných u Úřadu vlastníkem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou.*

Při výkladu pojmu pravděpodobnosti záměny (dále též „zaměnitelnost“) ochranné známky je třeba vycházet z toho, že ochrannou známkou podle § 1 zákona č. 441/2003 Sb. je za podmínek stanovených tímto zákonem jakékoliv označení schopné grafického znázornění, zejména slova, včetně osobních jmen, barvy, kresby, písmena, číslice, tvar výrobku nebo jeho obal, pokud je toto označení způsobilé odlišit výrobky nebo služby jedné osoby od výrobků nebo služeb jiné osoby. Smyslem a účelem ochranných známek je tak rozlišení výrobků a služeb různých výrobců, resp. poskytovatelů; zaměnitelnost nespočívá pouze v možnosti záměny jednoho konkrétního výrobku (služby) za jiný, ale i v zaměnitelnosti výrobců (poskytovatelů) výrobků (služeb) stejného druhu. Toto znění zákona i jeho interpretace navazují na tradiční přístup známkového práva k otázce zaměnitelnosti, jak je zřejmé i z

judikatury bývalého Nejvyššího správního soudu (např. Boh. A 6439/27: *Shoda nebo zaměnitelná podobnost kterékoliv součásti známek jest způsobilá uvést konsumenta v omyl o původu zboží, jakmile součást – ať obrazová, ať slovní – jest toho způsobu, že může v mysli konsumenta vzbudit představu značky určitého závodu.*).

Zaměnitelnost je nutno zkoumat vždy z několika hledisek, a to především vizuálního, fonetického a významového. Základním a rozhodujícím kritériem pro posouzení zaměnitelnosti známek označujících shodné nebo podobné výrobky či služby je vždy hledisko běžného spotřebitele, tedy posouzení, zda známky jsou natolik odlišné (distinktivní), že nemohou u běžného spotřebitele vyvolat možnost záměny a v tomto směru ho uvést v omyl. Zkoumání podobnosti nemůže být přitom založeno pouze na formálním porovnání jednotlivých prvků, ale musí se zakládat na porovnání známkových motivů střeňuvších se označení – tj. rozhodujících složek porovnávaných označení, které při celkovém posuzování jsou výrazem charakteristických vlastností srovnávaných označení. Zaměnitelnost označení může být dovozována z podobnosti v dominantním prvku nebo naopak z toho, že označení dominantní odlišující prvek nemá a ostatní prvky mají nízkou rozlišovací schopnost. Na podobnost známek tak lze usuzovat podle toho, co vytváří celkový dojem, tedy buď již z pouhé části obrazové, či slovní, nebo ze souhrnu obou.

Vzhledem ke skutečnosti, že namítaná ochranná známka a přihlašované označení jsou tvořeny pouze písmeny, je třeba jejich zaměnitelnost hodnotit především z hlediska slovního.

Při posuzování zaměnitelnosti je dále rozhodující okruh subjektů, u nichž ochranné známky dojem záměny mohou vyvolat. K závěru o zaměnitelnosti není třeba, aby tento dojem byl všeobecný; rozhodující je hledisko „běžného spotřebitele“, tedy toho, komu je značený výrobek (služba) určen. Za zaměnitelné lze považovat jen takové označení, které může vést při svém působení na trhu k omylu spotřebitele o shodě ochranné známy s jinou (shodně např. Boh. A 10.915/33-II.: *Při posuzování podobnosti známek jest přihlížeti k možnosti omylu průměrného konsumenta – při obyčejné pozornosti – o původu zboží označeného ochrannými známkami vykazujícími určité charakteristické znaky*, popř. Boh. A 12.403/36, vykládající podobnost známek ve vztahu k obyčejné pozornosti průměrného konsumenta a dovozující, že při této míře pozornosti utkví v paměti pouze všeobecné znaky známek, jejich celkový dojem, vytvářející tzv. pamětní obraz). K této otázce viz i výklad hledisek posuzování zaměnitelnosti ochranných známek ve Slovníku veřejného práva československého, svazek V., Brno 1948, s. 760, reprint Eurolex Bohemia, Praha 2000: *Zaměnitelně podobna jsou dvě označení tenkrát, jestliže by jejich rozdíly obyčejný kupec bez vynaložení zvláštní pozornosti, tedy při vynaložení obyčejné pozornosti nemohl postřehnouti. Pro zjištění této podobnosti nejsou tedy rozhodná nějaká objektivní, všeobecně platná měřítka, nýbrž vždy je nutno ji zkoumati z hlediska odběratelů čili konsumentů právě toho zboží, pro něž je dotčené označení určeno. Podle hodnoty, důležitosti a speciálního určení zboží a jemu odpovídajícího okruhu konsumentstva bude tedy třeba usuzovati na větší či menší míru obvyklé pozornosti při nákupu jeho, neboť je notoricky známo, že větší míru pozornosti při zkoumání značkového zboží vynakládá kupec drahých strojů nebo speciálních chemických či farmaceutických výrobků, než prostá žena z lidu při nákupu laciných náhražek mýdlových nebo dokonce dítě, kupující si šumivé bonbony. Dlužno také vycházeti z toho, že kupující nemá*

zpravidla před očima oboje označení, o jehož srovnání jde, že proto, kupuje-li podle značky, činí tak jen po paměti, jak mu utkvěly v mysli výrazné, charakteristické znaky z označení toho zboží, jež si koupil jednou již dříve, třebas i před delší dobou, a s nímž byl spokojen. Zaměnitelnou podobnost mohou však zakládati jen takové prvky ve starší známce resp. značce obsažené, které samy o sobě jsou způsobilé založiti známkovou ochranu. Proto obsahují-li obě srovnávaná označení prvek na př. nedistinktivní nebo deskriptivní, není tu z tohoto důvodu zaměnitelné podobnosti.

Jak patrné, při posuzování zaměnitelnosti střetnuvších se ochranný známek je určujícím kritériem to, co vytváří celkový dojem ochranné známky. Obdobně judikuje i Evropský soudní dvůr: *pravděpodobnost záměny musí být posuzována globálně s přihlédnutím ke všem faktorům relevantním pro okolnosti případu* (rozsudek ze dne 11. 11. 1997, *SABEL BV v. Puma AG, Rudolf Dassler Sport*, C-251/95, bod 22); *globální posouzení vizuální, sluchové a významové podobnosti střetnuvších se známek musí být založeno na celkovém dojmu, který známky vyvolávají, přičemž je třeba vzít v úvahu zejména jejich distinktivní a dominantní prvky* (tamtéž, bod 23).

Z uvedených kritérií posuzování zaměnitelnosti podle názoru zdejšího soudu vycházel i žalovaný.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že již mnohokrát bylo judikováno, že posouzení zaměnitelnosti je v odvětví správního práva tradičně otázkou skutkovou – viz např. rozsudek bývalého Nejvyššího správního soudu publikovaný jako Boh. A 5342/31, dále např. rozsudek Vrchního soudu v Praze č. j. 7 A 147/99 – 35, publikovaný pod č. SJS 952/2002, rozsudek (současného) Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 69/2006 – 92, k dispozici na www.nssoud.cz, a řada jiných. Proto je – shodně jako jiné skutkové otázky vyskytující se v rozmanitých typech správních řízení – věcí volného hodnocení důkazů správním orgánem. Namítá-li proto stěžovatel nesprávnost hodnocení zaměnitelnosti známky správním orgánem, může soud rozhodnutí úřadu o této otázce (stejně jako rozhodnutí kteréhokoli správního orgánu o jakýchkoli skutkových otázkách) zkoumat v mezích žalobních bodů jen z hlediska § 34 odst. 5 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), tj. zda rozhodnutí obsahuje úvahu, na základě níž správní orgán dospěl k závěru o zaměnitelnosti či naopak o nezaměnitelnosti známek, zda úvaha neodporuje spisu a skutkovým zjištěním a zásadám logického myšlení nebo není-li jinak vadná (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2004, č. j. 5 A 106/2001 – 62, www.nssoud.cz). To pochopitelně v souladu s principem plné jurisdikce ve správním soudnictví platí jen v těch případech, kdy soud neprovádí vlastní dokazování podle § 77 s. ř. s. a nepostaví tak nový skutkový (eventuálně právní) stav. Městský soud v Praze dokazování neprováděl, ve shora popsanych směrech se ztotožnil se závěry žalovaného, když konstatoval, že žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečně vyjádřil, proč shledal u přihlašovaného slovního označení existenci pravděpodobnosti záměny s namítanou ochrannou známkou a postihl správně, že odlišnosti nejsou natolik patrné, aby je spotřebitel při běžném setkání postihl. Je tedy zjevné, že městský soud rozhodnutí žalovaného přezkoumal a dospěl k závěru, že žalovaný svůj úsudek o zaměnitelnosti střetnuvších se známek řádně odůvodnil a že jeho závěr neodporuje zásadám známkového práva.

Ani Nejvyšší správní soud neshledal, že by úsudek žalovaného, který vycházel z hodnocení řádně zjištěných skutkových okolností, spočíval na mylném pojetí zákona nebo na skutkové podstatě odporující spisům a zásadám logického myšlení nebo by byl jinak vadný. Zdejší soud má za to, že žalovaný správně vyhodnotil a přesvědčivě zdůvodnil, že přihlašované označení je nutno považovat za podobné namítané mezinárodní ochranné známce. V důsledku této skutečnosti by pak běžný spotřebitel nebyl schopen odlišit výrobky pocházející od osoby zúčastněné na řízení od výrobků pocházejících od stěžovatele. Žalovaný též odpovídajícím způsobem odůvodnil svůj závěr o vizuální a fonetické podobnosti mezi střetnutými se označeními. Také Nejvyšší správní soud je toho názoru, že střetnutší se označení jsou si podobná jak po stránce fonetické (sluchové, aurální), tak i po stránce vizuální podobnosti přihlašovaného označení a namítané ochranné známky. Kasační námitce, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, když z důkazů a tvrzení stěžovatele dovedl nesprávné skutkové závěry tak nelze přisvědčit.

K námitce stěžovatele, v níž brojí proti závěru městského soudu, že mu nepřisluší přehodnocovat a vyvozovat ze stejných premis jiný závěr a postavit vedle sebe hodnocení správního orgánu a hodnocení vlastní, nýbrž přezkoumává pouze, zda správní uvažování vychází z podkladů zjištěných zákonným způsobem a nevybočilo z mezí zákona, konstatuje Nejvyšší správní soud následující:

Konstantní judikatura správních soudů setrvává na stanovisku, že posouzení zaměnitelnosti je především otázkou skutkovou, jejíž rozhodnutí přísluší v první řadě správnímu orgánu. Správní soudy nejsou povolány nahrazovat hodnocení skutkových otázek, provedené správním orgánem, úvahou vlastní. Správní soudy jsou však k žalobní námitce povinny přezkoumat, zda správní orgán provedl dostatečné dokazování a přezkoumat i hodnocení důkazů provedené správním orgánem s ohledem na to, zda se jednalo o hodnocení úplné a z hlediska aplikované normy také logické. Správní soudy jsou oprávněny přezkoumávat i korektnost výkladu neurčitých právních pojmů provedených správním orgánem, v kontextu ochranných známek zejména pojmu „zaměnitelnosti“. V tomto smyslu se však činnost správních soudů omezuje na zjištění, zda rozhodnutí správního orgánu je s ohledem na zákonnou úpravu, vyloženou konstantní soudní judikaturou, argumentačně udržitelné.

Konkrétně lze odkázat především na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 12. 2001, č. j. 7 A 119/99 – 32, dle něhož „zjištění zaměnitelnosti přihlášeného označení s již zapsanou ochrannou známkou nebo s přihlášeným označením s dřívějším právem přednosti a z toho vyplývající zásah do starších práv majitele známky či přihlašovatele dříve přihlášeného označení, je otázkou skutkovou. Vlastní posouzení zaměnitelnosti je věcí volného hodnocení důkazů správním orgánem (§ 34 odst. 5 správního řádu).“ Na toto rozhodnutí obsahově navazuje rozsudek téhož soudu ze stejného dne č. j. 7 A 147/99 – 35, v němž Vrchní soud v Praze dospěl mimo jiné k následujícímu závěru: „...Soud může rozhodnutí Úřadu zkoumat v mezích žaloby jen z hlediska ustanovení § 34 odst. 5 správního řádu, tj. zda žalobou napadené rozhodnutí obsahuje úvahu, na základě níž správní orgán dospěl k závěru o zaměnitelnosti či naopak o nezaměnitelnosti ochranných známek, zda taková úvaha neodporuje spisu (§ 38 odst. 6 zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách), skutkovým zjištěním a zásadám logického myšlení nebo není-li jinak vadná“. Stejně rozhodl i Nejvyšší správní

soud v rozsudku ze dne 26. 10. 2006, č. j. 1 As 28/2006 – 97, publikovaném pod č. 1064/2007 Sb. NSS, v němž uvádí: „V napadeném rozhodnutí se městský soud zcela správně zaměřil na hodnocení, zdali úsudek žalovaného je logicky možným závěrem vycházejícím z premis, které byly nastoleny.“

Z citovaných rozhodnutí vyplývá, že soud nemůže namísto hodnocení správního orgánu postavit hodnocení vlastní a rozhodnout tak o věci samé, a to i kdyby měl za to, že by sám rozhodné skutečnosti hodnotil odchylně. Tím by překročil svou pravomoc. Soud může zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí na základě konkrétní žalobní námítky posoudit pouze z hlediska jeho souladu či rozporu se zákonem, správnímu orgánu případně může uložit povinnost rozhodnout o věci znovu, za respektování zákonných ustanovení, avšak nemůže správní orgán zavázat pouze k jinému hodnocení zjištěných skutečností, pokud původní hodnocení nevybočovalo ze zákonných mezí.

Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s názorem stěžovatele, že vizuální a fonetická podobnost napadeného označení s namítanou ochrannou známkou není v daném případě možná, a to jak s ohledem na rozdílnou délku porovnávaných označení, tak zejména vzhledem k druhé části namítané ochranné známky tvořené distinktivním prvkem, tj. slabikou „SAN“, na kterou bude při výslovnosti namítané ochranné známky kladen (vzhledem k tomu, že obsahuje znělou sykavku „s“) hlavní důraz, a která je tak s to porovnávaná označení dostatečně odlišit. Podle názoru Nejvyššího správního soudu samotná délka porovnávaných označení nehraje v posuzovaném případě roli, neboť rozhodující a dominantní roli, jak při výslovnosti, tak i při vnímání obou označení běžným spotřebitelem hrají první čtyři písmena („YOGO“). Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem žalovaného a městského soudu, že následující slabika „SAN“ není dostatečně distinktivní. Hláška „s“ je sice vskutku hláskou znělou, avšak při výslovnosti ochranné známky „YOGOSAN“ není na slabiku „SAN“ kladen důraz, rozhodujícím prvkem z hlediska jak vizuálního tak sluchového dojmu zůstávají první čtyři písmena „YOGO“. Skutečnost, zda je výraz SAN v češtině obecně známý jako sanitace či nikoliv nehraje roli, neboť rozhodující je zde to, že první čtyři písmena jsou stejná, slabika „SAN“ není dostatečně distinktivní a s ohledem na společnou třídu výrobků tak zde ze strany běžného spotřebitele existuje možnost záměny předmětné mezinárodní ochranné známky s přihlašovaným označením.

Nejvyšší správní soud se tedy se žalovaným ztotožňuje v tom, že koncovka „SAN“ není dostatečně rozlišující, neboť dominantním prvkem přihlašovaného označení a namítané ochranné známky jsou první dvě slabiky ve znění „YOGO“. Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje na rozsudek C-251/95 SABEL BV v Puma AG, Rudolf Dassler Sport, C-342/97 Lloyd Schuhfabrik Meyer & Co, ve kterém Evropský soudní dvůr (dále jen „ESD“) dospěl k závěru, že pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti musí být zhodnocena v celkovém kontextu, s přihlédnutím ke všem faktorům podstatným pro konkrétní okolnosti případu. Posuzováním konkrétních okolností případu v celkovém kontextu, resp. v celkovém dojmu, ESD rozumí vizuální, sluchovou nebo pojmovou podobnost, která musí být postavena na celkovém dojmu ochranné známky, majíc na mysli zejména její rozlišující a převažující komponenty, neboť běžný spotřebitel obvykle vnímá ochrannou známku jako celek, aniž by se soustředil na jednotlivé detaily.

K poukazu stěžovatele na rozhodnutí Úřadu pro harmonizaci vnitřního trhu Nejvyšší správní soud konstatuje, že z těchto rozhodnutí lze dovodit, že možnost záměny je potřeba posuzovat v každém případě individuálně. Stejný slovní základ ochranných známek totiž skutečně ještě nemusí automaticky znamenat jejich zaměnitelnost. Žalobcem uváděná rozhodnutí Úřadu však nijak nepopírají závěry žalovaného či městského soudu, ke kterým tyto orgány dospěly v posuzované věci. Rozlišovací způsobilost, to je schopnost individualizovat zboží, kterou bylo nutno zkoumat ve vztahu k vjemu průměrného spotřebitele, a to z několika hledisek – především vizuálního, fonetického, významového, porovnáním dominantních prvků apod. Označení, která jsou shodná natolik, že nemají žádnou či dostatečnou rozlišovací způsobilost, nemohou požívat známkové ochrany. Zaměnitelnost označení může být logicky dovozena z podobnosti v dominantním prvku nebo naopak z toho, že označení dominantní odlišující prvek nemá a ostatní prvky mají nízkou rozlišovací schopnost.

Vycházejí z výše uvedené argumentace tak Nejvyšší správní soud dodává, že pokud by navrhované označení „YOGO” skutečně bylo zapsáno do rejstříku ochranných známek, pak si lze snadno představit, že běžný spotřebitel by známku „YOGOSAN” mohl vnímat jako známku téže známkové řady se známkou „YOGO”. To samé pak platí v případě ostatních ochranných známek obsahujících prvek „YOGO” na něž stěžovatel poukazoval ve svých podáních. První čtyři písmena „YOGO”, která tvoří přihlašované označení a která u namítané mezinárodní ochranné známky hrají dominantní roli a tvoří tuto ochrannou známku společně se slabikou „SAN” by mohla spotřebitele vést k závěru, že přihlašované označení je zkrácenou variantou namítané ochranné známky. Nelze vyloučit ani to, že písmena „YOGO” by spotřebitel mohl vnímat jako druhové označení a tím tedy i málo distinktivní označení pro výrobky jogurtového typu, což je další skutečnost, která spolu s výše uvedeným rozhodně nepřispívá k rozlišitelnosti namítané mezinárodní ochranné známky a přihlašovaného označení.

Nejvyšší správní soud nepovažuje za důvodnou ani námitku stěžovatele, že žalovaný nedostatečně zohlednil svou předchozí rozhodovací praxi, podle které musí být porovnávání označení posuzováno jako celek s tím, že nelze vytrhovat jejich jednotlivé části a ty pak porovnávat odděleně (např. rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 1997, sp. zn.: O-95783-94). Nejvyššímu správnímu nezbyvá než zopakovat, že žalovaný hodnotil zaměnitelnosti přihlašovaného označení a namítané mezinárodní ochranné známky korektně, v souladu se zákonem a pravidly logického uvážení. Nejvyšší správní soud k této námitce uzavírá, že za vytrhování jednotlivých částí nelze považovat hodnocení distinktivnosti slabiky SAN a srovnávání počtu písmen přihlašovaného označení a namítané ochranné známky.

Žalovaný podle názoru stěžovatele nezohlednil svou rozhodovací praxi při registraci dalších ochranných známek obsahujících označených „YOGO”. Stěžovatel namítá, že pokud by koncovka „SAN” namítané ochranné známky byla opravdu nedistinktivní, jak konstatovaly správní orgány, nemohla by být namítaná ochranná známka vzhledem k existenci ostatních ochranných známek obsahujících výraz „YOGO” vůbec zapsána; právě skutečnost, že napadené označení žádnou koncovku neobsahuje jej podle stěžovatele činí distinktivním oproti výše zmíněným již registrovaným ochranným známkám.

Nejvyšší správní soud se nemůže ztotožnit ani s tímto závěrem stěžovatele. Jednak je třeba, stejně jako to již učinily žalovaný a městský soud, poukázat na skutečnost, že zaměnitelnost předmětné mezinárodní ochranné známky s ostatními známkami obsahujícími prvek „YOGO“ nebyla vůbec předmětem řízení před žalovaným. Nejvyšší správní soud je dále toho názoru, že v rejstříku již zapsané ochranné známky obsahující prvek „YOGO“ s různými příponami se od namítané mezinárodní ochranné známky „YOGOSAN“ liší mnohem více (např. „YOGOSAN“ x „YOGONAISE“), než-li přihlašované označení a namítaná mezinárodní ochranná známka („YOGO“ x „YOGOSAN“). Ostatně závěry učiněné výše (výraz „YOGO“ by mohl spotřebitel považovat za druhové označení, případně za součást známkové řady výrobce „YOGOSAN“) je možné aplikovat také ve vztahu přihlašovaného označení „YOGO“ a již zapsaných ochranných známek obsahujících prvek „YOGO“.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že dospěl-li žalovaný na základě svého úsudku, jemuž nelze zřejmou nesprávnost vyčítat, k závěru, že přihlašované označení je zaměnitelné s namítanou ochrannou známkou, nemohl Nejvyšší správní soud jinak než námitky poukazující na to, že soud prvního stupně i správní orgán chybně posoudily zaměnitelnost střetnuvších se označení považovat za nedůvodné, a to tím spíše, že závěr žalovaného o nezaměnitelnosti je odůvodněn přezkoumatelně, pečlivě, přesvědčivě, logicky bezvadně, velmi fundovaně a způsobem, jemuž Nejvyšší správní soud nemá co vytknout. Rovněž tak nemá co vytknout Městskému soudu v Praze, který se ztotožnil se závěry žalovaného a tedy potom logicky, neshledal-li Nejvyšší správní soud vady v právním posouzení, které učinil žalovaný, nemohl je za takovýchto okolností shledat ani v rozsudku městského soudu. V těchto směrech zdejší soud uvážil, že žalovaný svůj úsudek o zaměnitelnosti přihlašovaného označení a namítané ochranné známky učinil zhodnotiv všechna relevantní kritéria; žalovaný nepostupoval při aplikaci právních norem svévolně, neopomenul své závěry smysluplně a v celistvosti odůvodnit. Rozhodnutí žalovaného je v souladu s učiněnými skutkovými i právními zjištěními.

V návaznosti na uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že není dán žádný z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., pro které by bylo třeba napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušit. Proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady vzniklé mu nad rámec běžné úřední činnosti ze spisu nezjistil. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které by jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; v tomto řízení Nejvyšší správní soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. října 2008

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu